

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 5891 van 18 januari 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Nederlandse nationaliteit, op 26 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juni 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gezien de uitwisseling van de nota's.

Gelet op de beschikking van 27 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat L. VERBOCHT en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerden partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster geboren op 7 maart 1973, te Bogazliyan (Turkije), heeft de Nederlandse nationaliteit.

Op 3 januari 2007, diende verzoekster een aanvraag in tot vestiging als werkend EU-onderdaan. Verzoekster werd verzocht om binnen de vijf maanden, en ten laatste op 2

juni 2007 haar werkgeversattest, bijlage 19bis en de drie meest recente loonfiches neer te leggen.

Op 2 juni 2007 nam de gemachtigde van de burgemeester de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan voorwaarden van tewerkstelling of zelfstandige activiteit binnen gestelde termijn.”

2. Over de rechtspleging

Aangaande de beslissing en de kennisgeving voert verzoekster aan dat de kennisgeving gewag maakt van een beslissing van 2 juni 2007 terwijl de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten evenwel dateert van 7 juni 2007. De kennisgeving gebeurde derhalve niet op regelmatige wijze.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat het hier een materiële vergissing in de bestreden beslissing betreft en dat de beslissing werd genomen op 2 juni 2007. Ook uit de kennisgeving zelf blijkt dat de beslissing reeds op 2 juni 2007 werd genomen. Zelfs verzoekster erkent in haar verzoekschrift dat de beslissing werd genomen op 2 juni 2007. De materiële vergissing kan geenszins aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster slaagt er geheel niet aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving zou zijn gebeurd haar enig nadeel zou hebben berokkend. Verzoekster heeft geen enkel belang bij deze kritiek.

Hoe dan ook, mocht er al sprake zijn van een onregelmatige kennisgeving, dan nog kan een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (R.v.St., nr. 48.781, 24.08.1994, R.v.St., nr. 115.866 van 13 februari 2003).

Aangaande de middelen van verhaal of herziening stelt verzoekster dat de akte van kennisgeving als mogelijk rechtsmiddel vermeldt dat de eerste beslissing vatbaar is voor een verzoek tot herziening bij de Minister van Binnenlandse Zaken en dat beide beslissingen vatbaar zijn voor een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State. *“Overeenkomstig deze akte werd dan ook op 14 juni 2007 een verzoek gericht tot de Minister van Binnenlandse Zaken. Deze stelt evenwel bij schrijven van 8/8/2007, te kennis gebracht aan verzoekster op 31/8/2007, mededeelde niet meer bevoegd te zijn, ingevolge de wet van 15 september 2006 (artikel 230). Dat de akte waaruit de beslissing blijkt aldus ook naar de vorm niet juist blijkt te zijn, en aldus nietig. Alleszins ving de termijn op huidig verhaal te richten pas aan op 31/8/2007, datum van betekening van het schrijven van de FOD binnenlandse zaken.”*

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een materiële vergissing beging door als mogelijk rechtsmiddel op te geven dat een verzoek tot herziening bij de minister van Binnenlandse Zaken evenals een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State mogelijk was. Ingevolge de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sinds 1 juni 2007 alle bevoegdheden over van de Raad van State betreffende geschillen inzake individuele beslissingen in het vreemdelingenrecht. Ingevolge artikel 230 e.v. van voormelde wet werden de verzoeken tot herziening vanaf 1 juni 2007 zonder voorwerp, doch deze konden worden omgezet in een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De foutieve vermelding van de beroepstermijn heeft niet de nietigheid van de van de bestreden beslissing

tot gevolg, doch stuit enkel de beroepstermijn (artikel 2, 4° van de wet betreffende de openbaarheid van bestuur). Aan verzoekster werd de mogelijkheid geboden haar verzoek tot herziening om te zetten in een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze brief werd haar ter kennis gebracht op 31 augustus 2007. Dit is dan ook de datum waarop de beroepstermijn is begonnen lopen. Verzoekster diende haar beroep tot annulatie tijdig in op 26 september 2007. Verzoekster heeft geen enkel nadeel ondervonden van de materiële vergissing, deze onregelmatigheid kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoekster aan dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is. In een tweede onderdeel betwist verzoekster de grond van de motivering gezien de motivering van de beslissing niet strookt met de werkelijkheid en is genomen met miskenning van de beginselen van behoorlijk bestuur en de meest fundamentele rechten van verdediging. Verzoekster voert aan dat de beslissing minstens het zorgvuldigheids - en redelijkheidbeginsel schendt door geen rekening te houden met de omstandigheden van het dossier. Zij is namelijk op 19 december 2006 bevallen van haar dochter en het was in deze omstandigheden dat zij haar aanvraag tot vestiging indiende op 3 januari 2007. Onmiddellijk na haar zwangerschapsverlof is zij toegetreden tot de arbeidsmarkt, de arbeidsovereenkomst dateert van 10 mei 2007 en ving aan op 11 mei 2007. Haar eerste loonbrief werd echter pas afgeleverd op 4 juni 2007 en kon dus gezien de omstandigheden niet worden neergelegd voor 2 juni 2007. Met deze overmacht werd echter geen rekening gehouden. Evenmin werd rekening gehouden met het feit dat haar Turkse echtgenoot met een verblijf in Nederland een vestigingsaanvraag indiende in functie van zijn werkende echtgenote, dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie heeft doorlopen, dat hij reeds een aanbieding heeft op de arbeidsmarkt en dat zij samen een dochtertje hebben van amper 6 maanden.

Uit de inhoud van het middel blijkt duidelijk dat verzoekster in een eerste onderdeel de formele motiveringsplicht inroept en in een tweede onderdeel de materiële motiveringsplicht. Tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (R.v.St., nr. 98.937, 19 september 2001).

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981) stelt het volgende:

“§ 1.- De E.G.-vreemdeling die naar België komt om er een werkzaamheid in loondienst of anders dan in loondienst uit te oefenen waarvan de te verwachten duur minstens een jaar bedraagt, wordt, na inzage van de documenten die vereist zijn voor de binnenkomst in het Rijk, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, model B, overeenkomstig het model van bijlage 5, geldig vijf maanden vanaf de datum van afgifte.

Bij zijn inschrijving moet hij een aanvraag tot vestiging overeenkomstig het model van bijlage 19 indienen.

Voor het einde van de vijfde maand na de aanvraag tot vestiging, moet de E.G.-vreemdeling hetzij een werkgeversattest overeenkomstig het model van bijlage 19 bis overleggen, wanneer hij een werkzaamheid in loondienst uitoefent of wil uitoefenen, hetzij de documenten die vereist zijn voor de uitoefening van het beroep wanneer hij een werkzaamheid anders dan in loondienst uitoefent of wil uitoefenen.

(...)

§ 3.- De Minister of zijn gemachtigde weigert de vestiging indien de voorwaarden tot vestiging niet vervuld zijn. De burgemeester of zijn gemachtigde weigert de vestiging indien de vereiste documenten niet werden overgemaakt in de § 1, derde lid, voorziene termijn.

In beide gevallen wordt de vreemdeling van deze beslissing kennisgegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van de bijlage 20, dat zonodig een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.(...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag tot vestiging op 3 januari 2007 werd verzocht om binnen de vijf maanden, ten laatste op 2 juni 2007 een werkgeversattest, bijlage 19bis en de 3 meest recente loonfiches neer te leggen. Dit in overeenstemming met artikel 45 van het KB van 8 oktober 1981. Verzoekster heeft geen van deze documenten overgemaakt voor 2 juni 2007. Het was pas op 15 juni 2007, bij haar verzoek tot herziening dat verzoekster haar arbeidsovereenkomst dd. 10 mei 2007 en haar eerste loonfiche van de maand mei 2007 neerlegde.

De verschillende elementen van overmacht die verzoekster inroept konden door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet in overweging worden genomen daar verzoekster deze pas bij haar verzoek tot herziening voor het eerst heeft opgeworpen. Bovendien had verzoekster niet alleen de drie meest recente loonfiches niet neergelegd, zij had ook geen werkgeversattest overgemaakt aan de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken. Haar arbeidsovereenkomst dateert nochtans van 10 mei 2007. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoekster. Het feit dat verzoekster haar Turkse echtgenoot, die een verblijfsrecht heeft in Nederland, een vestigingsaanvraag indiende in functie van verzoekster, dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie heeft doorlopen, dat hij reeds een aanbieding heeft op de arbeidsmarkt en dat zij samen een dochtertje hebben van amper 6 maanden zijn elementen die vreemd zijn aan artikel 45 van het KB van 8 oktober 1981. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken moest nagaan of de nodige documenten waren neergelegd. Dit was in casu niet het geval en de ingeroepen overmacht dat verzoekster nog niet in het bezit was van de loonfiche was niet ter kennis gebracht van de gemachtigde. Bovendien werd ook het werkgeversattest dat verzoekster wel in haar bezit had niet overgemaakt. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken mocht dus redelijkerwijs, zoals §3 van artikel 45 van het KB van 8 oktober 1981 het voorziet de vestiging weigeren gezien de vereiste documenten niet werden overgemaakt en aldus concluderen dat verzoekster niet aan de voorwaarden van artikel 45 van het KB van 8 juni 1981 voldoet. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Niets belet verzoekster echter een nieuwe aanvraag tot vestiging in te dienen op grond van de stukken die zij nu in haar bezit heeft.

In zoverre verzoekster de schending van de rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidbeginsel aanvoert, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoekster verzuimt in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, minstens valt de kritiek terzake samen met zijn hiervoor besproken grief betreffende de schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.